

עפ"א 6361/02/14 - דורון ניכטברגר נגד עיריית תל-אביב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 6361-02-14 ניכטברגר נ' עיריית תל-אביב
תיק חיצוני: עינינים מקומיים ת"א

בפני	כב' השופטת ארנה לוי
מערערים	דורון ניכטברגר
נגד	
משיבים	עיריית תל-אביב

פסק דין

לפני ערעור על החלטתו של כב' השופט ברקאי מיום 14/15/1 (ת.פ. 6828-01-10) בגדרה נדחתה בקשת המערער לפסיקת הוצאות בהתאם לסעיף 80 לחוק העונשין. הבקשה הוגשה בהתייחס לתיק שנדון בפני בימ"ש קמא וכן בהתייחס לתיק נוסף (821-01-07). ענינים של שני כתבי האישום הוא בנייה בניגוד להיתר. אין חולק כי המערער הוא זה שחתום על הבקשה להיתר כבעל ההיתר. כתבי האישום התייחסו לעבודות שבוצעו בבית משותף. במהלך ניהול התיקים התווספו לכתבי האישום נאשמים נוספים נוכח בקשת המערער. בשני כתבי האישום לא בוצעה הקראה. בסופו של דבר, בוטלו כתבי האישום. המערער פנה לבימ"ש קמא בבקשה לפסיקת הוצאות בטענה שהופיע במסגרת שני כתבי האישום שש פעמים בבית משפט קמא ונאלץ לטפל בנושא.

בית משפט קמא דחה את הבקשה. הוא ציין כי לא ניתן לקבל את תרעומתו של המערער על כך שמלכתחילה הוגשו כנגדו כתבי אישום כבעל ההיתר. בית משפט קמא ציין כי בעל היתר אינו יכול להתנער מאחריות ובהקשר זה הפנה לסעיף 208(א)(1) לחוק התכנון והבניה. בית משפט קמא ציין כי טענת המערער על פי ה לא היה מקום להגיש כנגדו כתב אישום, אינה עולה בקנה אחד עם הוראות החוק. בית משפט קמא קבע כי בנסיבות אלו אין ספק שהיה יסוד לאשמה ולכן התנאי הראשון הנדרש על פי סעיף 80 לא התקיים. באשר לתנאי השני קבע בית משפט קמא, לא מתקיימות נסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצוי. בית משפט קמא הוסיף וציין כי האיזון בין זכויות המערער ובין האינטרס הציבורי שבשמירה על הסדר והעמדת עבריינים לדין, מביאה לכך שאין מקום לפיצוי. בית משפט קמא חייב את המערער בהוצאות המשיבה בסך 1500 ₪.

המערער במסגרת ערעורו בפני חוזר על אותן טענות אשר נטענו בפני בית משפט קמא.

אין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא לעניין אי פסיקת הוצאות. בהתאם לסעיף 80 לחוק העונשין ניתן לפסוק פיצוי בהתאם לשתי עילות, האחת אם היה סיכוי סביר להרשעה עת הוגש כתב האישום. השנייה, האם קיימות נסיבות אחרות המצדיקות מתן פיצוי. על מנת להיכנס לקטגוריה של העילה הראשונה, יש צורך להוכיח כי כתב האישום הוגש

מבלי שהיה לו בסיס כלשהו או שהיסוד לאשמה היה רעוע ביותר. בהתייחס לעילה השנייה, נפסק כי מדובר באמת מידה המותירה שיקול דעת אשר אמור להיות מופעל בהתאם לנסיבות העניין ובהן הליכי המשפט, אופי וטיב הזיכוי, נסיבות אישיות של הנאשם החיצוניות למשפט, התנהגות המשטרה והתביעה (באופן זדוני או רשלני), התנהגות הנאשם בחקירתו, סוג העבירה ועוד (ראה ע"פ 1042/13 קקון נ' מ"י, 25/6/14).

בענייננו, המערער חתם כבעל היתר. מכאן נובעת אחריותו לעבודות אשר בוצעו בסטיה מההיתר בהתאם לסעיף 208(א)(1) לחוק התכנון והבניה. בנסיבות אלו, לא ניתן לומר כי לא היה יסוד לאשמה או כי לא היה כל בסיס להגיש את כתבי האישום כנגד המערער. להיפך, בעל היתר הוא בעל אחריות ראשונית וחמורה לעניין העבודות המתבצעות בניגוד לו. באשר לנסיבות אחרות, הרי שיש להתחשב בכך שאין מדובר כלל בזיכוי אלא רק בביטול אישום לפני הקראה. לא הוכחו נסיבות מיוחדות וקיצוניות בתיק זה אשר עשויות להביא למסקנה כי מדובר במקרה אשר מצדיק פסיקת הוצאות. גם אם המערער נאלץ להתייבב בבית משפט קמא מספר פעמים, אין בכך כדי להביא למסקנה כי מדובר בנסיבות המבססות פסיקת הוצאות בהתאם לסעיף 80 לחוק העונשין.

עם זאת, לא מצאתי סיבה לחייב את המערער בהוצאות על עצם הגשת הבקשה. יש לזכור כי פסיקת הוצאות בתיקים פליליים תיעשה באורח חריג ובנסיבות חריגות ולא כדבר שבשגרה כפי שנעשה בתיקים אזרחיים.

לאור זאת, הערעור מתקבל בחלקו. הערעור על אי פסיקת הוצאות - נדחה. הערעור לגבי חיוב המערער בהוצאות המשיבה בסך 1500 ₪ - מתקבל.

ניתן היום, ט' תמוז תשע"ד, 07 יולי 2014, במעמד הצדדים.